

G. H. G.

AZ ERDŐ

AZ 1862-BEN ALAPÍTOTT ERDÉSZETI LAPOK 107. ÉVFOLYAMA

1972. DECEMBER * XXI. ÉVFOLYAM 12. SZÁM

TARTALOM

A hetedik Erdészeti Világkongresszus deklarációja 529

Ionescu Al., Bakos V.: Az ültetési hálózattal kapcsolatos megfontolások a Román Szocialista Köztársaságban 532

Dr. Binder, W.: A Kyrítz-i átlaló 537

Balázs István: A termelőszövetkezeti erdőgazdálkodás erdőgazdasági szakirányítása a valóságban 541

Ulreich József: Fontosabb bér- és keresetarány vizsgálatok 546

Kassai Jenő: A fenyőtermesztés jövedelmezősége 550

Dr. Kovács Jenő: Erdei Múzeum 558

Palotás Ferenc: Állami gazdaságok erdőgazdálkodási bemutatója Tolna megyében 562

Rakonczay Zoltán: Erdőfeltár, 1970. 564

Irodalmi Szemle:

Dr. Nemesy E.: Utak és autópályák pályaszerkezete
(*Dr. Rácz J.*)

Címkép: Erdősítési terület tuskótlantítása Császártöltésen

Hátlapon: Gépi erdősisítés Soltvadkerten

(*Foto ERTI, Michalovszky I. felv.*)

СО Д Е Р Ж А Н И Е

Йонешки А., Бакош, В.: Размышления связанные с сетчатой посадкой в Румынской Социалистической Республике 532

Д-р Биндер, М.: Мерная вилка Куритца 537

Балаж, И.: Лесохозяйственное специальное направление кооперативного лесохозяйства в действительности 541

Улрейх, Й.: Исследования важнейших пропорций дохода и заработка 546

Кашишаи, Й.: Рентабельность выращивания хвойных 550

Палоташ, Ф.: Демонстрация государственных хозяйств в области Толна 562

Раконцаи, З.: Инвентаризация леса 1970 г. 564

CONTENTS

Ionescu Al., Bakos V.: Considerations related to the network system for planting in the Roumanian Socialist Republic 532

Dr. Binder, W.: Kyritz calipers 537

Balázs, I.: Special forestry management of co-operative silviculture — in reality 541

Ulreich, J.: Examinations for the most important proportions of incomes and wages 546

Kassai, J.: The profitability of conifer production 550

Dr. Kovács, J.: Forest Museum 558

Palotás, F.: Display of forestry management on state farms in county Tolna 562

Rakonczay, Z.: Forest inventory, 1970. 564

Az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa

A szerkesztő bizottság levélcíme: Budapest 23. postafiók 17. távbeszélő száma: Budapest 150-621

Szerkesztő: *dr. Keresztesi Béla*

Szerkesztőségi főmunkatárs: *Jérome René*

A szerkesztő bizottság tagjai:

Balázs István, Budapest;

Beck Antal, Pécs;

dr. Birck Oszkár, Budapest;

Boldizsár Antal, Miskolc;

Botos Geza, Debrecen;

Büttner Gyula, Esztergom;

Dedk István, Tamási;

Erős László, Budapest;

Fila József, Budapest;

Firbás Oszkár, Sopron;

Gáspár Hantos Géza, Keszthely;

Hailer Rudolf, Kaposvár;

dr. Herpay Imre, Sopron;

Iharos Frigyes, Veszprém;

Imreh János, Budapest;

Jáhn Ferenc, Eger;

dr. Járó Zoltán, Budapest;

dr. Káldy József, Sopron;

Király Pál, Budapest;

dr. Madas András, Budapest;

Mészöly Győző, Budapest;

dr. Radó Gábor, Budapest;

dr. Sali Emil, Budapest;

dr. Solyos Rezső, Budapest;

dr. Speer Norbert, Budapest;

Stádel Károly, Győr;

Tóth István, Budapest;

dr. Tóth Sándor, Budapest;

Varga Ferenc, Sopron;

Vida László, Szeged;

Vörösmarty Zoltán, Tatabánya.

Kiadja a Lapkiadó Vállalat (Budapest VI., Lenin körút 9-11.) Felelős kiadó: *Sala Sándor*. Kapják az Országos Erdészeti Egyesület tagjai, előfizethető még a Posta Központi Hírlap Iroda (Budapest V., József nádor tér 1.) és a lapterjesztéssel foglalkozó egyes postahivatalok útján.

Példányszám: 5850
1972 — 12 18254
Révai Nyomda, Budapest —
F. v.: *Povárnay Jenő*

Index: 25208

A hetedik Erdészeti Világkongresszus deklarációja

A hetedik Erdészeti Világkongresszus 1972. október 4—18-ig Buenos-Airesben, Argentínában ülésezett. A kongresszus alap gondolata „Az erdők és a társadalmi-gazdasági fejlődés” volt, melyhez Latin-Amerika, ahol ez alkalommal rendeztek első ízben Erdészeti Világkongresszust, kitűnő bázist szolgáltatott.

Az erdők a föld szárazföldi felületének egyharmadát borítják. Döntő szerepet játszanak a bioszférában, bár hatásaikat még nem teljesen számszerűsítették.

Az emberiség történetét a természet legyőzéséért folyó harc jellemzi, amely mind fejlettebb technológiák alkalmazásához, újabb és újabb társadalmi formák kialakulásához vezetett. Az ember évezredek óta használja az erdőket, de csak a modern korban jutott el annak felismeréséhez, hogy az erdők és a bennük élő vadállomány milyen sokoldalúan járul hozzá jólétéhez.

Az erdők termékeit az emberi tevékenység minden területén alkalmazzák, ezért döntő szerepet játszanak a gazdasági fejlődésben. Emellett megakadályozzák az eróziót, védik a mezőgazdaságot, csökkentik az árvizeket, hozzájárulnak az emberiség tiszta vízzel való ellátásához. Jelentős szerepet játszanak a levegő- és vízszennyezés leküzdésében, az emberiség számára pihenési, üdülési lehetőséget, a vadállomány számára védelmet nyújtanak, a környezetvédelem legfőbb bázisai.

Sokoldalúan elemezte a kongresszus a mai kor alapvető problémáját: hogyan lehetne a gazdasági és társadalmi fejlődést meggyorsítani úgy, hogy a fejlődés az emberi környezet minőségének javulását eredményezze, annak ellenére, hogy az életszínvonal emelésére való törekvés ma még gyakran a környezetet károsító hatásokat vált ki.

A kongresszusnak nem feladata, hogy a kormányok politikai, gazdasági és társadalmi célkitűzéseit bírálja, mégis az a mély felelősségérzet, amely az emberiség legfontosabb felújítható természeti erőforrásával, az erdővel való gazdálkodáshoz kapcsolódik, arra készíti ezt a sok ország erdészeti képviselőiből álló testületet, hogy e felhívását közreadja.

A kongresszus bízik abban, hogy az Egyesült Nemzeteknek az emberi környezettel foglalkozó 1972. évi stockholmi konferenciáján kidolgozott akcióprogram a következő években az erdőgazdálkodás fejlődésére is világszerte hatással lesz. Egyes országokban a jelenlegi erdőgazdasági politika nincs összhangban az új ismeretekkel és új követelményekkel. Ezért a kongresszus szükségesnek tartja minden ország erdőgazdaságpolitikájának az új követelmények figyelembevételével történő felülvizsgálatát és korszerűsítését. A kongresszusnak szilárd meggyőződése, hogy bármilyen is legyen az egyes országok politikája, gazdasági szerkezete és erdőbirtokviszonyai, a kormányok felelősek azért, hogy az erdőkkel tervszerűen gazdálkodjanak, olyan gazdaságpolitikát alkossanak, ami megteremti a feltételeket ahhoz, hogy az erdők folyamatosan megfelelhessenek termelő, védelmi és szociális rendeltetésüknek, s az anyagi javak termelésével és környezetvédelmi hatásaikkal örökké a népek általános jólétét szolgálhassák. Mivel egy világban élünk, és a világ erdei egyenlőtlenül vannak elosztva, az egyes országok erdőgazdaságpolitikáját a nemzetközi érdekek figyelembevételével kell megalkotni.

A kongresszus aggodalommal állapítja meg, hogy a fejlett és fejlődő országok közötti színvonalkülönbség állandóan növekszik. A világ erdőtőkéjének jelentős része azokban az országokban helyezkedik el, melyek gazdaságilag és társadalmilag meglehetősen elmaradtak. A társadalmi igazságszolgáltatáson túlmenően, az a tény is, hogy ezek az erdők a világ faellátása szempontjából döntő jelentőségűek, a fejlett országoktól az eddigénél lényegesen nagyobb erőfeszítéseket igényel, a kevésbé fejlett országok megsegítésére, azok erdeinek megfelelő kezeléséhez és erdőgazdálkodásuk fejlesztéséhez, hogy ezáltal a jelenleg kihasználatlan hatalmas természeti erőforrások elősegíthessék a fejlődő országok népei életszínvonalának emelését, s ezzel egyidejűleg hozzájárulhassanak a világ növekvő faszükségletének kielégítéséhez.

Ez a követelmény mindenekelőtt — ugyancsak fejlődő országokba telepített — intenzív kutatást igényel, egyes alapvető problémák, pl. a heterogén erdők komplex hasznosításával, a trópusi őserdők kezelésével és felújításával, a változatos ökológiai körülmények közötti mesterséges erdőtelepítés technikájával és fafajmegválasztásával, a külföldön alkalmazott feldolgozási technológiának a hazai faipar gyorsabb fejlesztéséhez szükséges adaptálásával, az elsvatagosodás megakadályozásával, és a mezőgazdasági művelés alól kivont területek hasznosításával, a helyi és a kiterjedtebb környezet védelmével, s a vadgazdálkodással összefüggő problémák megoldására.

A kongresszus a helyes döntéshez szükséges ismeretanyag egyre növekvő komplexitását figyelembe véve, megállapítja, hogy az erdőgazdálkodással kapcsolatos természet- és társadalomtudományok fejlesztését célzó kutatás anyagi eszközökkel még mindig nincs megfelelően ellátva. Ennél is nagyobb aggodalomra ad azonban okot az, hogy a kutatási eredmények elterjesztése egyre hiányosabb, azokat a gazdaságpolitikai és vállalati döntésekben nem tudják figyelembe venni. A kongresszus felhívja az erdészeti kutató intézményeket és az erdészeti igazgatás vezetőit, tekintsék kiemelt feladatuknak, hogy a kutatás révén nyert új ismereteket a gyakorlat minél előbb megismerje és alkalmazza.

A kongresszus úgy véli, hogy amennyiben az erdőtől a társadalmi-gazdasági fejlődés előmozdításához nagyobb mértékű hozzájárulást várnak, akkor a fejlődő országok számára a nemzetközi fakereskedelemben — az eddiginél kedvezőbb feltételekkel — nagyobb szerepet kell biztosítani.

Megállapítja a kongresszus, hogy az erdőgazdálkodás kívánatos fejlesztését jelentős részben szervezeti problémák, pl. az erdészeti igazgatás státusával és szerkezetével, az erdészeti törvényhozással, az erdészeti szakoktatás, kutatás és továbbképzés helyzetével kapcsolatos problémák gátolják. Ezért az erdészeti intézményeket a megváltozott igényekhez alkalmazkodva meg kell erősíteni és alkalmassá kell tenni arra, hogy megfelelhessenek az erdészet helyes politikai megítélésének formálása, s általában az erdőgazdálkodással szemben a társadalmi-gazdasági fejlődés érdekében támasztott követelményeknek.

A kongresszus kritikusan elemezte az erdészeti szakemberek státusát és felelősségét. Megállapította, hogy az erdészek úttörő szerepet játszottak a megújítható természeti erőforrások ésszerű hasznosításáért és megőrzéséért folyó harcban. Ezért megelégedéssel veszi tudomásul, hogy egyre szélesebb körben jelentkezik egyrészt az emberi környezet minőségromlása miatti aggodalom, másrészt a világ megújítható természeti erőforrásaival való helyes gazdálkodás iránti igény. Az erdészek tudatában vannak annak, hogy nemcsak az erdő fáival kell foglalkozniok, hanem úgy kell gazdálkodniok, hogy a fák leghatékonyabban szolgálják a népek egyetemes érdekeit és jólétét.

A kongresszus kijelenti, hogy az erdészeknek, akik egyben állampolgárok és szakemberek is, határozott kötelessége, hogy a nagyközönség kellő tájékoztatása révén a társadalom minden rétegét megnyerjék ügyük szövetségésének. Állampolgári kötelezettségüket nem szabad leszűkítve úgy értelmezniök, hogy ők csupán az erdőkért vannak; nem ők és a társadalom van az erdőkért, hanem az erdők vannak a társadalomért, ennél fogva az erdészek állampolgári kötelessége, hogy az erdőkkel a társadalom hosszú távú érdekeinek megfelelően gazdálkodjanak. Ennek érdekében az erdészeti oktatást is ki kell bővíteni, s az eddiginél nagyobb hangsúllyal kell oktatni az erdészek társadalmi kötelezettségeinek megértését és gyakorlását szolgáló elveket.

Végül a kongresszus megállapítja, hogy nem lehet egyetérteni azokkal a nézetekkel, amelyek a fának mint nyersanyagnak az alkonyát hirdetik. Ezekkel ellentétben, a kongresszus meg van győződve arról, hogy a világ népei mind nagyobb tömegben fogják igényelni az erdők anyagi, és egyéb szolgáltatásait, s meg van győződve arról, hogy ezeket az igényeket ki is lehet elégíteni, ehhez azonban egyrészt a meglévő erdők ésszerű kezelése és értékelése, másrészt új erdők telepítése szükséges.

A kongresszus meg van győződve arról, hogy a világ népei és kormányaik képesek arra, hogy ezt a feladatot megoldják és ne csak megóvják, hanem egyidejűleg javítsák is az emberi környezet minőségét. A kongresszus tagjai egyhangú lelkesedéssel csatlakoznak e feladatok maradéktalan végrehajtásához.
